

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Svk/1/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7022200087
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Matulník
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:7022200087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca), zo sudkyne JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a zo sudcu JUDr. Martina Tisa, vo veci žalobcu (sťažovateľa): X.. N. D., s adresou trvalého pobytu I. XX, XXX XX I. N., dátum narodenia: X. V. XXXX, proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, Kancelária Prešov, so sídlom Masarykova 10, 080 01 Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: KaPO 2N 25756/2018, ČRZ: 158987/2018 zo 16. novembra 2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/11/2022-21 z 23. februára 2023, t a k t o

rozhodol:

- Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I. Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že žalobca listom zo dňa 28. augusta 2018, následne doplneným žiadosťou zo dňa 23. septembra 2018, doručenou žalovanému 26. septembra 2018, požiadal žalovaného podľa zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o právnej pomoci“ alebo „zákon č. 327/2005 Z. z.“) o poskytovanie právnej pomoci v právnej veci ústavnej sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd žiadateľa uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“) sp. zn. 1Sdo/8/2017 zo dňa 26. apríla 2018, ktorým Najvyšší súd SR rozhodol o zastavení konania o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžo/63/2016 zo dňa 23. februára 2017, ktorým súd podľa § 218 ods. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c prvej vety a § 250t ods. 7 tohto zákona odmietol odvolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2S/42/2015-32 zo dňa 18. marca 2016. Z uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. marca 2016 pritom vyplýva, že týmto rozhodnutím bol zamietnutý ako nedôvodný návrh žalobcu proti nečinnosti správneho orgánu, a to Okresného úradu Prešov, odboru výstavby a bytovej politiky, v konaní vedenom podľa príslušných ustanovení zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov. Žalobca v podanej ústavnej sťažnosti voči uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sdo/8/2017 zo dňa 26. apríla 2018 namietal porušenie práva na spravodlivé súdne konanie s poukazom na čl. 46 ods. 1, 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Napadnutým rozhodnutím žalovaný nepriznal žalobcovi nárok na poskytovanie právnej pomoci, a to podľa § 10 ods. 5 zákona o právnej pomoci s poukazom na § 6 ods. 1 písm. b) a § 8 uvedeného zákona, keď zistil, že uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sdo/8/2017 zo dňa 26. apríla 2018 súd konanie zastavil z dôvodu, že neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred Najvyšším súdom SR, čím nastala zrejma bezúspešnosť sporu, ktorý žalobca podaním ústavnej sťažnosti inicioval. Žalobca tak nesplnil jednu z kumulatívnych podmienok na priznanie práva na poskytnutie právnej pomoci.

3. V podanej správnej žalobe zo dňa 22. decembra 2018, doručenej Krajskému súdu v Košiciach dňa 31. decembra 2018 žalobca žiadal preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného číslo: KaPO 2N 25756/2018, ČRZ: 158987/2018 zo 16. novembra 2018, navrhol rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalobca namietal nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia a žalobné dôvody označil s poukazom na § 191 ods. 1 písm. c), d), e), f) a g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“).

4. Krajský súd najskôr v konaní sp. zn. 7S/189/2018 o žalobe o preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného číslo: KaPO 2N 25756/2018, ČRZ: 158987/2018 zo 16. novembra 2018 rozhodol rozsudkom, vyhláseným dňa 29. januára 2020 o zrušení napadnutého rozhodnutia žalovaného a vrátení mu veci na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že posúdenie splnenia podmienok ústavnej sťažnosti je plne v právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), ktorý podaný návrh predbežne prerokuje, a ak návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu vymedzenom vo výroku uznesenia o prijatí návrhu. V tejto súvislosti krajský súd poukázal aj na právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. 7Sžo/55/2016 z 28. marca 2018, podľa ktorého pri posudzovaní bezúspešnosti sporu žalovaný prihliada len na formálne preskúmanie odôvodnenosti návrhu žiadateľa a zamietnutie žiadosti z tohto dôvodu bude prijateľné iba v zrejmych prípadoch, napr. uplynutie prekluzívnej lehoty a pod. Dodal, že aj iné rozhodnutia podporujú tento právny názor, že úlohou žalovaného je prípadnú bezúspešnosť hodnotiť iba z pohľadu splnenia procesných predpokladov, nie však z pohľadu hodnotenia výsledku sporu z vecnej stránky, čím by mohlo dôjsť k prejudikovaniu sporu a k zásahom do právomoci iných, teda aj súdnych orgánov.

5. Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 7S/189/2018 - 51 zo dňa 29. januára 2020 podal žalovaný ako sťažovateľ kasačnú sťažnosť zo dňa 17. apríla 2020, doručenú Krajskému súdu v Košiciach dňa 21. apríla 2020, o ktorej rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Sžk/18/2020 (ďalej len „Najvyšší správny súd SR“) tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 7S/189/2018 - 51 zo dňa 29. januára 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. S poukazom na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR, Najvyšší správny súd SR v odôvodnení vyhodnotil, že žalovaný pri posudzovaní splnenia podmienky vylúčenia zrejmej bezúspešnosti v spore podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z. postupoval v súlade so zákonom č. 327/2005 Z. z., a teda, že žalovaný správne zohľadnil povahu procesného nedostatku na strane žalobcu, resp. správne v ňom vzhliadol zrejmu bezúspešnosť žalobcu v spore. Tiež skonštatoval, že nie je možné prisvedčiť správnosti záverov krajského súdu ohľadom posudzovanej podmienky zrejmej bezúspešnosti žalobcu v spore, pri skúmaní ktorej nezohľadnil, že ide o procesný nedostatok podmienky konania, pre ktorý nemožno dosiahnuť úspech v konaní. Ak teda krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného, ktorým nebol žalobcovi priznaný nárok na poskytovanie právnej pomoci pre nesplnenie podmienky podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z. a ustálil, že vo veci žalobcu nie je možné konštatovať zrejmu bezúspešnosť, zaťažil svoje rozhodnutie vadou nezákonnosti. Najvyšší správny súd SR po tom, čo vyhodnotil dôvody obsiahnuté v kasačnej sťažnosti žalovaného za opodstatnené, postupom podľa § 462 ods. 1 SSP v spojení s § 440 ods. 1 písm. g/ SSP zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom zaviazal správny súd, aby bol pri svojom opätovnom rozhodovaní viazaný právnym názorom kasačného súdu a rovnako zohľadnil aj argumentáciu žalovaného obsiahnutú v kasačnej sťažnosti.

6. Krajský súd v Košiciach správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného číslo: KaPO 2N 25756/2018, ČRZ: 158987/2018 zo 16. novembra 2018 opätovne preskúmal a rozsudkom sp. zn. 6S/11/2022-21 zo dňa 23. februára 2023 žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol. Rešpektujúc povinnosť viazanosti právnym názorom kasačného súdu v zmysle § 469 SSP, správny súd pri opätovnom rozhodovaní v predmetnej veci vychádzal z právnych záverov kasačného súdu uvedených v jeho rozhodnutí a v plnej miere na ne vo svojom odôvodnení odkázal. Nad rámec, s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/9/2016 zo dňa 30. novembra 2017, správny súd ešte uviedol, že

žalovaný v rámci rozhodovania o poskytovaní právnej pomoci je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať prípadnú zrejmu bezúspešnosť sporu v právnych veciach, v súvislosti s ktorými sa žiadatelia domáhajú priznania nároku na poskytnutie právnej pomoci. Konštatovanie zrejmej bezúspešnosti sporu v rozhodnutí žalovaného má účinky len v rámci konania o poskytnutí právnej pomoci a v žiadnom prípade nie je spôsobilé prejedikovať právne následky, v danom prípade konania pred Ústavným súdom SR. Rozhodnutím o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci neprichádza žiadateľ o možnosť uplatňovať svoje práva, ak je presvedčený o svojom úspechu v takomto konaní. Správny súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že vo veci, s ktorou sa žalobca obrátil na žalovaného so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci, nebola vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu, čím žalobca nesplnil jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.

II. Kasačná sťažnosť a vyjadrenia k nej

7. Žalobca (sťažovateľ) podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6S/11/2022-21 zo dňa 23. februára 2023 kasačnú sťažnosť. Uplatňuje v nej dôvody podľa § 440 ods. 1 písm. e), f) a g) Správneho súdneho poriadku.

8. Podľa názoru sťažovateľa, krajský súd v konaní a pri rozhodovaní porušil zákon tým, že vo veci rozhodol nesprávne obsadený správny súd, nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Sťažovateľ požaduje zrušenie napadnutého rozsudku s vrátením veci na ďalšie konanie, ako aj náhradu trov konania.

9. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu považuje za správny a zákonný, jeho odôvodnenie za primerané, dostatočné a zrozumiteľné a v plnom rozsahu sa stotožňuje s jeho výrokom ako i jeho skutkovými a právnymi závermi. Na základe uvedeného navrhuje kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

III. Posúdenie veci kasačným súdom

10. Vec bola predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky dňa 15. januára 2024.

11. Najvyšší správny súd SR, po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 SSP), a má predpísané náležitosti (§ 57 SSP a § 445 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

12. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti v danej veci bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 6S/11/2022-21 zo dňa 23. februára 2023, ktorým správny súd postupom podľa § 190 SSP zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalovaný domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného číslo: KaPO 2N 25756/2018, ČRZ: 158987/2018 zo 16. novembra 2018, ktorým žalovaný podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. nepriznal žalobcovi nárok na poskytovanie právnej pomoci z dôvodu, že vec posúdil ako zrejmu bezúspešnosť, pričom jednou z podmienok poskytnutia právnej pomoci je práve vylúčenie zrejmej bezúspešnosti veci.

13. Najvyšší správny súd po vyhodnotení žalobcom v kasačnej sťažnosti uplatnených dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od zásadných záverov prijatých krajským súdom vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát Najvyššieho správneho súdu SR považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom.

14. Spornou právnou otázkou, ktorú bol súd v posudzovanej veci povolaný riešiť bolo, či sťažovateľ splnil podmienku podľa § 6 ods. 1 písm. b) v spojení s § 8 zákona č. 327/2005 Z. z., konkrétne, či konanie vo veci ústavnej sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sdo/8/2017 zo dňa 26. apríla 2018, v rámci ktorého sa dožadoval práva na poskytnutie právnej pomoci, nie je zrejme bezúspešné. Zrejma bezúspešnosť konania v tomto spore bola v danom prípade ustálená na tom základe, že neboli splnené osobitné kritériá na posúdenie zrejmej bezúspešnosti podľa § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. spočívajúce v nemožnosti žalobcu dosiahnuť v takomto súdnom

konaní úspech práve z procesných dôvodov. Konkrétne šlo o to, že rozhodnutím o zastavení konania o dovolaní v správnom súdnictve nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv a slobôd žiadateľa, keďže dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné (v konaní o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžo/63/2016 zo dňa 23. februára 2017, vedenom na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 1Sdo/8/2017). Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a zo žiadneho ustanovenia SSP nevyplýva jeho prípustnosť proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR v správnom súdnictve, a teda Najvyšší súd SR nie je v správnom súdnictve dovolacím súdom a nemá právomoc ako dovolací súd konať, čo vyplýva z viacerých doterajších rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky k otázke prípustnosti dovolania v správnom súdnictve a prípadnému odmietnutiu spravodlivosti z takéhoto dôvodu (II. ÚS 87/09, IV. 208/08, II. ÚS 65/2010). Pre úplnosť kasačný súd poukazuje na citáciu zmiených rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky v napadnutom rozhodnutí správneho súdu, v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sdo/8/2017 zo dňa 26. apríla 2018, ako aj v rozsudku Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 2Sžk/18/2020 zo dňa 15. decembra 2021. Je toho názoru, že v danom prípade ide o právne relevantnú okolnosť, ktorá odôvodňuje záver o zrejmej bezúspešnosti žalobcu v súdnom preskúmvacom konaní, keď podanie dovolania v správnom súdnictve vedie bez ďalšieho k zastaveniu konania, t.j. k nemožnosti dosiahnuť úspech v konaní z procesných dôvodov na strane žalobcu.

15. Práve s poukazom na bod 16 tohto rozsudku sa kasačný súd v plnom rozsahu stotožňuje so záverom žalovaného a krajského súdu, že bezúspešnosť konania v právnej veci ústavnej sťažnosti sťažovateľa pre porušenie jeho základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sdo/8/2017 zo dňa 26. apríla 2018, ktorým Najvyšší súd SR rozhodol o zastavení konania o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sžo/63/2016 zo dňa 23. februára 2017, bola jednoznačne preukázaná. Rovnako kasačný súd súhlasí, že žalobca tým nesplnil jednu z troch kumulatívnych podmienok na priznanie nároku na právnu pomoc, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.

16. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ďalej namieta, že podľa § 440 ods. 1 písm. e) SSP napadnuté rozhodnutie správneho súdu bolo vydané v konaní pred správnym súdom, ktorý nebol obsadený správne. Konkrétne, podľa sťažovateľa mala byť vec po rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 2Sžk/18/2020 zo dňa 15. decembra 2021 vrátená na ďalšie konanie správneho súdu do senátu 7S, ktorý v tejto veci konal a rozhodol pôvodne a nie do senátu 6S, ktorý sťažovateľ považuje za dlhodobo zaujatý. Kasačný súd v predmetnej veci poukazuje na to, že podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Košiciach na rok 2022, v znení Dodatku č. 1 zvlášť, t.j. k 1. januáru 2022 a rovnako aj v znení Dodatku č. 2 účinnom k 1. februáru 2022 (pozn. časovo relevantné pre vrátenie veci správneho súdu na konanie a rozhodovanie o kasačným súdom vrátenej veci) v časti pre Správny súd - III. Pravidlá určovania zákonného sudcu v bode 3, veta tretia jasne vymedzuje postup, podľa ktorého postupuje súd vo veciach vrátených kasačným súdom na ďalšie konanie a rozhodovanie správneho súdu, kde sa uvádza, že „ak nemožno zapísať vec pôvodnému senátu, pretože senát v pôvodnom zložení neexistuje, prideli sa senátu, v ktorom je podľa rozvrhu práce zaradený sudca, ktorý bol určený ako spravodajca pôvodného senátu“. Na základe uvedeného, bola vec po vrátení z kasačného súdu na ďalšie konanie a rozhodovanie v súlade s rozvrhom práce riadne pridelená postupom podľa uvedeného Rozvrhu práce, a to do senátu č. 6, nakoľko senát pôvodne rozhodujúci a v predchádzajúcom zložení už neexistoval a sudca pôvodne určený ako spravodajca predošlého senátu bol zaradený do senátu č. 6. Kasačný súd s poukazom na vyššie uvedené preto konštatuje, že nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že bol porušený zákon tým, že by správny súd bol obsadený nesprávne.

17. Kasačný súd ďalej bez akejkoľvek argumentačnej relevancie vyhodnotil tvrdenie sťažovateľa, ktorým poukazoval na to, že tým, že krajský súd konal vo veci v neprítomnosti účastníkov konania, resp. predovšetkým žalobcu, nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K uvedenému kasačný súd uvádza, že krajský súd s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu postupoval podľa § 114 SSP správne, a s argumentáciou správneho súdu uvedenou v rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/11/2022 z 23. februára 2023 sa stotožňuje. Na podporu uvádza, že nedostavenie sa niektorého z účastníkov konania, aj keď neúčast' ospravedlní, nie je dôvodom na odročenie pojednávania. Vyplýva to zo špecifického charakteru konania pred správnym súdom, keď skutočnosti tvrdené v žalobe sú konfrontované s obsahom napadnutého administratívneho rozhodnutia

podľa jeho stavu v čase vydania rozhodnutia. Účastníci konania preto v zásade nemôžu svojimi tvrdeniami dodatočne modifikovať skutkový stav. To umožňuje rozhodnúť vec aj v ich neprítomnosti.

18. Pokiaľ sťažovateľ uplatnil ako sťažnostný bod tiež nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, kasačný súd konštatuje, že tento sťažnostný bod nevymedzil v súlade s § 440 ods. 2 SSP. Sťažovateľ totiž neuviedol žiadne konkrétne rozhodnutia senátov kasačného súdu či Ústavného súdu SR, ktoré by podľa neho mali predstavovať rozdielnosť právnych názorov v predmetnej veci, a teda byť ním namietaným kasačným dôvodom podanej sťažnosti. Nie je možné ponechať na kasačný súd, aby si domyslel, aké námietky a výhrady má sťažovateľ proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, aby si z predchádzajúcich vyjadrení vybral skutočnosti, ktoré žalobca vytýka konaniu pred krajským súdom. Kasačný súd preto uvedený kasačný bod nemohol preskúmať.

IV. Záver

19. Najvyšší správny súd pre vyššie uvedené dôvody kasačnú sťažnosť nepovažoval za dôvodnú a podľa § 461 SSP ju zamietol.

20. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP a § 168 SSP, keď žalobca (sťažovateľ) bol v konaní pred kasačným súdom neúspešný a u žalovaného nezistil kasačný súd mimoriadne dôvody, pre ktoré by mu malo byť spravodlivo priznané právo na náhradu trov konania.

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho správneho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.